

зиціята, както думаше апостолътъ, да са бѣиъ противъ оброчете на инквизиціята, както въ онзи вечеръ когато отървахмы прекрасната онъзи госпожица, помнишь ли?

— Добръ сторихмы тогасъ ; апостолътъ бѣ заръчалъ туй.

— Но ако не бѣше тогасъ ты, азъ нещѣхъ да живѣиъ днесъ.

— Успокой са, душице, рече Серената ; тѣзи война не са е свършила, имамы още много врагове. Има въ Севия толкози бѣдни гонены отъ инквизиціята ! Не помнишь ли че апостолътъ ни препоръча да ги спасяваме.

— Но дѣ да ги намѣримы ? попыта Манофина. Отъ когато съмъ оставилъ Гардуниа, ножътъ ми не е излѣзвалъ възъ капіята си.

— Бѣди спокоеиъ, времето ще доде, нема да са забави. . .

Въ тѣзи минута чу са шумъ изъ отъвнъ.

— Кой е ? попыта Гуапътъ като са издигна бърже.

— Мигаръ искашь, брате да ма *затъмнишь* ? рече новопришедшиятъ.

— О ! Света Богородице ! извика Кулеверина, той е Кокко !

— Да немашь нужда отъ насъ ? попыта го Манофина.

— Добръ ! добръ ! Манофина ! ты си сжщыйтъ юнакъ вынжгы. Не си изгубилъ юначеството си, ако и да си станлъ отшелникъ.

— О ! Боже мой ! колко време има да чуиъ таквызи работы ! Ты си много честить, Кокко ! Ты идешъ, отивашъ, работишь, полезенъ си найподиръ, а азъ . . .

Серената си тури ржкатъ на устата на Гуапа да му пресѣче думытъ, но *алмазилтъ* немаше повече нужда за да разумѣ нравственното състояніе на Манофина.

— Добръ ! помысли той, утѣсява са, нашъ е слѣдователно.